

кна той. — Никой да не смѣе да пипа!

Издуха му се джобовѣтъ, издуха му се устата. Никой нищо не смѣеше да каже. Димчо бѣше лошъ и по-якъ отъ всички.

Изтичаха внучетата при дѣдото на двора и почнаха да се оплакватъ.

— Дѣдо, Димчо всичко взе за себе си. Накажи го, помогни ни!

— Сами си помогнете, сами го накажете!

— О-о-о-о, какъ да го накажемъ, дѣдо, ще ни бие! — завикаха внучетата и всички ревнаха да плачатъ.

Не щешъ ли, въ това време край тѣхъ мина единъ царь, преоблѣченъ въ обикновени дрехи. Този царь бѣше и уменъ, и хитъръ, и веселъ.

— Защо плачете, бре хлапета? — попита ги той. —

Дѣдовитѣ внучета му разказаха всичко.

— Ха, тъй ли била работата, — засмѣ се царьтъ. — Значи Димчо взема всичко за себе си. Не плачете, не плачете повече, ще се опитамъ да ви помогна!

Като каза това, непознатиятъ човѣкъ си отиде. Помислиха дѣдовитѣ внучета, че той се е пошегувалъ съ тѣхъ и пакъ се разревахъ. Но на

другия день точно предъ дѣдо Златковитѣ порти се спрѣ царскиятъ глашатай и удари барабана.

Танъ-таранъ, танъ-таранъ танъ,
танъ, танъ!

Царьтъ кани въ царскитѣ палати

внцуитѣ на дѣдо Злати,
всичкитѣ да дойдатъ тамъ!
танъ-таранъ, танъ-таранъ тамъ,
тамъ, тамъ! . . .

Стегнаха се всички дѣдови внуци въ новитѣ си дрехи и се впуснаха къмъ царскитѣ палати. Поведоха ги къмъ царския тронъ. И както винаги, най-отпредъ върви Димчо.

— Добре дошли! — извика имъ царьтъ. — Чухъ, че сте много добри, че живѣете братски и каквито подаръци ви донесе дѣдо Злати отъ пазара, вие по равно си ги дѣлите. Та рекохъ и азъ да ви наградя. Вие сте петъ внучета, за всѣко има приготвенъ по единъ подаръкъ. Само че моитѣ подаръци сж скрити. Ще си избирате, безъ да ги видите. Първиятъ подаръкъ е скритъ въ тая кошница. Кой иска подаръка въ кошницата?

— Азъ! — извика бързо Димчо.

— Добре, за тебъ ще бжде! — обади се царьтъ. — Вто-